

РОЖДЕСТВО

Въ тъмна нощъ, студена и потайна,
блѣсна на небе звезда незнайна.
И следъ нея хиляди звездички
отъ небето затрептѣха всички.

Край стадата пастири заспали
будятъ се, въ небето погледъ спрѣли.
Мълчаливи, рунтавитѣ псета
кратко се въвиратъ срѣдъ овцетѣ.

Ей отсреща старъ човѣкъ пристига,
ала ни едно се псе не вдига.
Чудно нѣщо — тѣ ли онѣмѣха
или все такива кротки бѣха?

— Малко огънь, моля ви, овчари, —
и протѣгна си ржцетѣ стари.
— Ето тамъ . . . И вжгленитѣ живи
въ шепа сбра и трѣгна той щастливо.

Редомъ се овচারитѣ изглеждатъ.
и въ сърдцата имъ расте надежда.
А едина трѣгна и изрече:
— Добрината се родила вече!

Чувате ли, ангели небесни
сякашъ пѣятъ славословни пѣсни.
Да отидемъ, гдето той отмина,
първи ний да бждемъ отъ мнозина!

Стигатъ тѣ и въ пещерата ледна
гледатъ — въ ясла рожба ненагледна!
Първи стигатъ, първи свойтѣ дари
Богу даватъ беднитѣ овчари.

С. Чилингиновъ